

No. 1.
Andantino.

Romance af: Roverborgen.

sostenuto.
pp
8de Pos:

Adelaide.

Kong Ludvig drager med sin Hær, alt ly -- ne tu -- sind christne Sværd; men Mun -- ken flyer for Kam -- pens
Der Kö -- nig Lud'wig zog so weit, zum Grab des Herrn im heil' -- gen Streit; ein Klaus -- ner floh die wil -- den

Adelaide
Therese

Vre -- de; og la -- der sig til Skyggen le -- de hvor Palmen breder ud sit Blad, og
Schlach -- ten; und fromm ge -- sinn -- te Chri -- sten brach -- ten, ihn hin, wo küh -- le Pal -- men wehn, die

hvor den hul -- de Frel -- ser sad, og hvor den hul -- de Frel -- ser sad.
un -- sern Hei -- land selbst ge -- sehn, die un -- sern Hei -- land selbst. ge -- sehn.

2.

Og hvor velsignet var de Smaa,
 Der Gubben seer om Træet staae,
 Ranunklerne med røde Kinder!
 Men paa den Bleges Taaren rinder!
 Tre Planter tager han med sig
 Og bragte dem til Frankerig.

3.

Og nu i alle Blomsterbed
 De smile barnlig Kierlighed,
 Med Frømheds og med Uskylds Blikke;
 Men blinde Ridder seer dem ikke.
 Han iler vild til Jordans Flod,
 Og troer at glæde Gud med Blod.

2.

Dort, wo er Kindlein einst geweyht,
 Da sah der Greis rings um zerstreut,
 Der Unschuld weisse Lilien blühen!
 Er fühlte seine Wangen glühen!
 Drey Lilien pflückte seine Hand,
 Die nahm er mit ins Frankenland.

3.

Noch immer prangen diese drey,
 Im Königswappen frank und frey;
 Und fordern auf zur Christenmilde.
 Allein im lauten Schlachtgefilde,
 Wo Schild an Schild zertrümmert bricht,
 Vernimmt der Mann das Sinnbild nicht.